

**Stanowisko Komitetu Biologii Organizmalnej Polskiej Akademii Nauk
w sprawie projektu Ustawy 2.0 przedstawionego podczas
Narodowego Kongresu Nauki w Krakowie
w dniu 20 września 2017 roku**

A. Uwagi wstępne

Komitet Biologii Organizmalnej Polskiej Akademii Nauk (KBO PAN), reprezentujący znaczącą część nauczycieli akademickich oraz naukowców zatrudnionych w instytutach badawczych, w tym w instytutach PAN, zebrany na posiedzeniu plenarnym w dniu 24.10.2017 roku, po wcześniejszym zapoznaniu się z projektem Ustawy 2.0 przedstawionym podczas Narodowego Kongresu Nauki w Krakowie w dniu 20 września 2017 roku i opublikowanym na stronie internetowej Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, oraz po przedyskutowaniu kluczowych zapisów tego dokumentu, postanawia złożyć na ręce Pana Ministra dr. Jarosława Gowina przedstawione poniżej stanowisko.

1. KBO PAN z uznaniem odnosi się do założeń metodycznych i organizacyjnych przyjętych przed przystąpieniem do prac nad projektem Ustawy 2.0. Ogłoszenie otwartego konkursu na opracowanie projektów założeń do ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, zakończonego wyborem trzech zespołów: Zespołu prof. dr. hab. Huberta Izdebskiego, Zespołu prof. zw. dr. hab. Marka Kwieka i Zespołu dr. hab. Arkadiusza Radwana, a przede wszystkim zorganizowanie cyklu 10 konferencji w ramach Narodowego Kongresu Nauki w okresie od 20-21.10.2016 do 20-21.09.2017 roku, należy uznać za ważny krok w kierunku wypracowania takiego kształtu ustawy, który by w możliwie dużym zakresie odzwierciedlał wiedzę i doświadczenie środowiska związanego z nauką i szkolnictwem wyższym.
2. KBO PAN pragnie zauważyć uchybienia organizacyjne na etapie konsultacji publicznych. Polegają one m.in. na zbyt krótkim, bo tylko jednomiesięcznym okresie przeznaczonym na konsultacje publiczne, po którym to – na początku listopada br. – miał być ogłoszony drugi projekt, uwzględniający zgłoszone w toku konsultacji uwagi. KBO PAN pragnie zauważyć, że:
  - a) według pierwotnych założeń, publikowanych na stronie internetowej MNiSW, po Narodowym Kongresie Nauki miał nastąpić dwumiesięczny, nie zaś jednomiesięczny okres konsultacji publicznych;
  - b) do końca listopada nie został ogłoszony projekt Ustawy 2.0 uwzględniający uwagi i poprawki wniesione przez różne grupy i osoby, w szczególności reprezentujące środowisko akademickie.

3. KBO PAN z niepokojem obserwuje małą aktywność kolegialnych organów uczelni, a także takich zrzeszeń jak np. KRASP czy KRUP, na etapie opiniowania projektu Ustawy 2.0, która w wielu punktach proponuje rozwiązania przełomowe dla funkcjonowania nauki i szkolnictwa wyższego w Polsce. Upowszechnienie opinii tych organów miałyby istotne znaczenie dla dalszego przebiegu dyskusji. Ich niedostatek powoduje, że w sprawach kluczowych coraz częściej wypowiadają się mniejsze grupy i środowiska. Z takiej możliwości postanowił skorzystać także KBO PAN uznając wiele zapisów za niezwykle dyskusyjne i wymagające ponownej, głębokiej refleksji.

B. Uwagi do projektu Ustawy 2.0 przedstawionego podczas Narodowego Kongresu Nauki w Krakowie w dniu 20 września 2017 roku

1. KBO PAN pozytywnie ocenia próbę ujęcia w jednej Ustawie o szkolnictwie wyższym i nauce regulacji prawnych rozproszonych aktualnie w kilku ustawach, w tym czterech o charakterze systemowym, tj.:
  - a) Ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1842, z późn. zm.);
  - b) Ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. z 2016 r. poz. 2045, z późn. zm.);
  - c) Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2016 r. poz. 882, z późn. zm.);
  - d) Ustawy z dnia 17 lipca 1998 r. o pożyczkach i kredytach studenckich (Dz. U. z 2017 r. poz. 357).
2. Wobec nadawania przyszłej Ustawie o szkolnictwie wyższym i nauce rangi Konstytucji dla Nauki, a także w związku z wieloma systemowymi i szczegółowymi rozwiązaniami proponowanymi w projekcie Ustawy 2.0, KBO PAN negatywnie ocenia nieuwzględnienie w tym projekcie problemów funkcjonowania jednostek badawczych, których status i zasady działania określają aktualnie dwie ustawy, tj.:
  - a) Ustawa z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1158 i 1452);
  - b) Ustawa z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. z 2016 r. poz. 572, 1311, 1933 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 624 i 1089).Co więcej, projekt Ustawy 2.0 nie zakłada konieczności nowelizacji wyżej wymienionych ustaw. Do negatywnych konsekwencji przyjęcia takiego rozwiązania systemowego i prawnego nawiązujemy wielokrotnie w dalszej części stanowiska.
3. KBO PAN zdecydowanie negatywnie ocenia przedstawioną w projekcie Ustawy 2.0 propozycję likwidacji podstawowych jednostek organizacyjnych – PJO (w rozumieniu art. 2.1 pkt. 29, obecnie obowiązującej ustawy o szkolnictwie wyższym) z konsekwencjami dotyczącymi:

- a) sposobu zarządzania uczelnią, w tym powoływania kierowników jednostek organizacyjnych, które potencjalnie mogą być tworzone na uczelniach na mocy uchwalonych statutów;
- b) realizacji najważniejszych zadań jakie jednostki te pełnią w zakresie kształcenia studentów i doktorantów, prowadzenia postępowań w sprawie stopni i tytułów naukowych oraz ewaluacji działalności dydaktycznej i naukowej.

Jednocześnie KBO PAN pragnie podkreślić, iż problemów zasygnalizowanych w tym punkcie i rozwiniętych w dalszej części stanowiska nie rozwiązuje możliwość kształtowania wewnętrznej struktury organizacyjnej przez uczelnie, co przedstawiane jest w licznych komentarzach jako przykład poszerzania ich autonomii.

4. Członkowie KBO PAN mając świadomość funkcjonowania w świecie różnych modeli organizacji uczelni, w tym i takich rozwiązań, których próbę zaaplikowania na grunt polski zaproponowano w projekcie Ustawy 2.0, zdecydowanie krytycznie oceniają przedstawiony w projekcie Ustawy 2.0 model ustroju szkolnictwa wyższego, co wynika z analizy następujących przesłanek:
- a) uwarunkowań historycznych i polskiej tradycji akademickiej;
  - b) wieloletnich doświadczeń funkcjonowania systemu nauki i szkolnictwa wyższego, w którym podstawowe jednostki organizacyjne (w szczególności wydziały uczelni) spełniają kluczową rolę;
  - c) braku przekonujących argumentów dla dokonania zmian polegających na usunięciu z systemu szkolnictwa podstawowych jednostek organizacyjnych (wydziałów);
  - d) doprowadzeniu do wyraźnej nierównowagi w systemie nauki i szkolnictwa wyższego przez pozostawienie bez adekwatnych zmian pozauczelnianych instytutów badawczych, wyposażonych w prawa podobne do obecnych wydziałów, m.in. w zakresie prowadzenia studiów doktoranckich, nadawania stopni i tytułów naukowych oraz ewaluacji działalności naukowej;
  - e) ogromnych kosztów przedsięwzięcia polegającego na zasadniczej reorganizacji działalności uczelni, w tym kosztów finansowych.

5. Ocena skutków likwidacji podstawowych jednostek organizacyjnych (PJO) dla zarządzania uczelnią

KBO PAN negatywnie ocenia skutki likwidacji PJO (wydziałów) dla zarządzania uczelnią, a w szczególności:

- a) zniesienie funkcji kierownika PJO (dziekana wydziału) jako jednoosobowego organu uczelni, wybieranego przez społeczność tej jednostki lub reprezentantów wszystkich grup pracowników, doktorantów i studentów;
- b) wprowadzenie zasady powoływania kierowników jednostek organizacyjnych, które potencjalnie będą mogły być utworzone na uczelniach przez rektora.

Proponowane w projekcie Ustawy 2.0 rozwiązania to zakwestionowanie dotychczasowej roli dziekanów wydziałów pochodzących z wyboru w rozwoju nauki i szkolnictwa wyższego, bez wskazania obiektywnych przyczyn i wykazania, że taki model

zarządzania się wyczerpał. Odebranie możliwości wpływu społeczności jednostek organizacyjnych, które będą mogły być powoływane na uczelniach w myśl nowej ustawy, stanowi naruszenie fundamentalnego prawa społeczności tych jednostek (np. wydziałów) do wyboru swojego przedstawiciela, którego kompetencje znają z codziennej, zwykle wieloletniej współpracy. Ponadto, zasada powoływania i odwoływania kierowników takich jednostek przez rektora uczelni w sposób oczywisty ogranicza ich i tak już małą niezależność. Propozycja ta nawiązuje bardziej do modelu zarządzania korporacją niż uczelnią.

6. Ocena skutków przeniesienia uprawnień do prowadzenia kierunków studiów z wydziałów na poziom uczelni

KBO PAN zwraca uwagę, że likwidując podstawowe jednostki organizacyjne (wydziały) projekt Ustawy 2.0 proponuje przeniesienie uprawnień do prowadzenia kierunków studiów z tego poziomu na poziom uczelni, która wcześniej będzie musiała uzyskać uprawnienia do nadawania stopni naukowych w dyscyplinach na nowo sklasyfikowanych, w oparciu o systematykę OECD.

W naszej opinii to niezwykle złożone przedsięwzięcie w żadnym stopniu nie przyczyni się do podniesienia poziomu jakości kształcenia, natomiast spowoduje konieczność zaangażowania ogromnych sił i środków (także finansowych). W świetle wielkiej pracy wykonanej przez uczelnie w okresie ostatnich lat, związanych m.in. z wprowadzeniem Krajowych Ram Kwalifikacji oraz dalszych zadań nakładanych przez Polską Ramę Kwalifikacji, proponowana w projekcie Ustawy 2.0 zmiana nie znajduje poważnego uzasadnienia.

Podnoszone w dyskusji argumenty o tym, iż student w nowym systemie nie będzie ograniczony do studiowania na kierunkach „przypisanych” do wydziałów nie uwzględnia wielu znakomicie wykorzystywanych przez uczelnie możliwości prowadzenia kierunków wspólnie przez wydziały tej samej lub różnych uczelni, a także studiów interdyscyplinarnych.

KBO PAN krytycznie odnosi się do zapisów projektu Ustawy 2.0, które zakładając głębokie zmiany w zakresie prowadzenia kierunków studiów oraz nadawania stopni i tytułu (por. pkt. 7) odnoszą się do nieprzygotowanej jeszcze klasyfikacji dyscyplin naukowych. Tymczasem już wstępna analiza klasyfikacji OECD, na której ma się ona w przyszłości opierać, wskazuje z jednej strony na znaczące podobieństwo (na poziomie dziedzin) do funkcjonującej obecnie klasyfikacji zawartej w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 8 sierpnia 2011 roku w sprawie obszarów wiedzy, dziedzin nauki i sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych, z drugiej zaś na liczne wady na niższych poziomach klasyfikacji. Bezpośrednie przeniesienie tej klasyfikacji na grunt Polski spowoduje liczne problemy z przypisaniem uprawnień do nadawania stopni naukowych w dyscyplinach i określania pozycji kierunków studiów.

Jako przykład warto wskazać pozycję dyscypliny *biotechnologia*, która w aktualnie obowiązującym w Polsce systemie ulokowana jest w czterech obszarach i dziedzinach: 3 – obszarze nauk ścisłych, dziedzinie nauk chemicznych; 4 – obszarze nauk przyrodniczych, dziedzinie nauk biologicznych, 5 – obszarze nauk technicznych, dziedzinie nauk technicznych oraz 6 – obszarze nauk rolniczych, leśnych i weterynaryjnych,

dziedzinie nauk rolniczych. Uprawnienia do nadawania stopni naukowych z zakresu *biotechnologii* oraz prowadzenia kierunków studiów posiadają wydziały reprezentujące te obszary i dziedziny. W klasyfikacji OECD biotechnologia „przymiotnikowa” umieszczona jest w obrębie: 2 – nauk inżynierskich i technicznych (biotechnologia środowiskowa), 3 – nauk medycznych i nauk o zdrowiu (biotechnologia medyczna) oraz 4 – nauk rolniczych (biotechnologia rolnicza). Klasyfikacja OECD nie uwzględnia natomiast *biotechnologii* w obrębie nauk przyrodniczych (1), a w jej ramach nauk biologicznych (1.6). Podział tej ostatniej grupy nauk na potencjalne „dyscypliny” jest całkowicie niespójny i w żadnym wypadku nie odzwierciedla współczesnego rozumienia nauk biologicznych. Ten i wiele innych przykładów skłania do postawienia pytania o sens zmiany systematyki dyscyplin i oparcia jej na klasyfikacji OECD, co pociągnie za sobą konieczność bardzo poważnych zmian zarówno w uprawnieniach do prowadzenia kierunków studiów, jak i uprawnieniach do nadawania stopni naukowych.

7. Ocena skutków przeniesienia uprawnień do nadawania stopni naukowych na poziom uczelni oraz prowadzenia postępowań o nadawanie stopni przez senat uczelni w tym jego komisje

KBO PAN negatywnie ocenia propozycję przeniesienia zadania wydziałów uczelni legitymujących się odpowiednimi uprawnieniami do nadawania stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki na senat uczelni, która takie uprawnienia będzie mogła uzyskać. Ocena ta wynika zarówno ze względów systemowych, organizacyjnych jak i merytorycznych, a także z uwagi na zbyt ogólne zapisy w projekcie Ustawy 2.0 i niepewność co do kształtu aktów wykonawczych, które z tymi procedurami będą związane. W szczególności pragniemy zwrócić uwagę na następujące wady tej propozycji:

- a) systemowe – proponowana zmiana dotyczy uczelni natomiast pozostawia bez zmian kompetencje instytutów badawczych w zakresie nadawania stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki. Oznacza to, że będą obok siebie funkcjonowały dwa zupełnie nieporównywalne podsystemy, tj. podsystem złożony z uczelni dysponujących kilkudziesięcioma uprawnieniami, prowadzących kilkaset postępowań w ciągu roku, finalizowanych uchwałami senatu oraz podsystem instytutów badawczych mających maksymalnie kilka uprawnień i prowadzących od kilkunastu do kilkudziesięciu postępowań finalizowanych uchwałami rad naukowych;
- b) organizacyjne – zarówno uczelnie jak i instytuty badawcze będą musiały wykonać bardzo poważną pracę organizacyjną związaną z uzyskaniem uprawnień w dyscyplinach zdefiniowanych na wzór klasyfikacji OECD (na co zwrócono już uwagę w pkt. 6) jednak tylko uczelnie, w tym szczególnie duże uczelnie będą musiały wypracować na podstawie bardzo ogólnych zapisów projektu Ustawy 2.0 zasady i metody prowadzenia kilkuset postępowań w sprawie nadania stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki. Trudno wskazać zalety tak głębokiej reorganizacji, natomiast nie ulega wątpliwości, że będzie ona wymagała przekierowania na to zadanie wielkiego potencjału ludzkiego, zarówno pracowników naukowych jak i administracyjnych;

- c) merytoryczne – z analizy zapisów projektu ustawy rodzi się bardzo poważna obawa o to czy procedury finalizowane w formie uchwał senatu zapewnią odpowiedni poziom oceny merytorycznej osiągnięć kandydatów do stopni doktora i doktora habilitowanego. Wynika z nich przede wszystkim, że uchwała o nadaniu lub odmowie nadania stopnia doktora lub doktora habilitowanego będzie podejmowana przez gremium o bardzo zróżnicowanych kompetencjach naukowych, w tym przedstawiciele studentów, doktorantów i pracowników nie będących nauczycielami akademickimi. Należy ponadto podkreślić, że nawet wśród profesorów i profesorów uczelni zasiadających w senacie tylko pojedyncze osoby będą reprezentowały dyscypliny, w których nadawane będą stopnie naukowe. Ponownie trzeba zwrócić z naciskiem uwagę na to, że równoległe postępowania doktorskie i habilitacyjne w instytutach badawczych i uchwały o nadaniu lub odmowie nadania stopni będą prowadzone przez w pełni kompetentne pod względem merytorycznym rady naukowe.

KBO PAN wyraża przekonanie, że zmiany w zakresie nadawania stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki nie tylko nie przyczynią się do podniesienia poziomu rozpraw doktorskich i osiągnięć habilitacyjnych, ale mogą wpłynąć na ten poziom negatywnie, szczególnie w uczelniach, gdzie odpowiednie uchwały będą nadawane przez interdyscyplinarny i zróżnicowany kompetencyjnie senat.

8. Ocena skutków przeniesienia ewaluacji działalności naukowej z PJO (wydziałów) na poziom uczelni

KBO PAN negatywnie ocenia zaproponowane w projekcie Ustawy 2.0 zasady ogólne systemu ewaluacji działalności naukowej jednostek, w tym wskazanie uczelni (a nie wydziałów) jako podmiotów tej oceny. W ocenie tej bardzo istotne są argumenty systemowe i organizacyjne, a także potencjalne koszty realizacji tego przedsięwzięcia. W szczególności pragniemy zwrócić uwagę na następujące wady tej propozycji:

- a) systemowe – podobnie jak w przypadku postępowań o nadanie stopni naukowych proponowana zmiana dotyczy uczelni, natomiast nie obejmuje instytutów badawczych. Przedmiotem oceny będą więc z jednej strony jednostki (uczelnie), w których reprezentowanych jest kilkadziesiąt dyscyplin naukowych, z drugiej strony jednostki (instytuty), w których reprezentowane są pojedyncze dyscypliny nauki. W ten sposób wynik ewaluacji utraci niezwykle ważny walor porównywalności, trudno bowiem zestawić wyniki oceny dużej, czy średniej wielkości uczelni z rezultatami uzyskanymi przez nawet największe instytuty badawcze. Oceniamy, że jest to kolejny przykład pogłębiania dwutorowości i braku spójności proponowanego systemu nauki;
- b) organizacyjne – system ewaluacji działalności naukowej budowany od kilkunastu lat z tak wielkim trudem ciągle nie jest doskonały, choć obok słabych ma także mocne punkty. Z edycji na edycję część wad jest usuwana zarówno z inicjatywy własnej KEJN jak i pod wpływem wniosków formułowanych przez różne grupy przedstawicielskie środowiska naukowego. Przedstawione

w projekcie Ustawy 2.0 propozycje całkowicie zmieniają podstawy systemu ewaluacji i otwierają olbrzymie pole niepewności: od klasyfikacji dyscyplin naukowych do kryteriów oceny. Tymczasem uczelnie mogą dobrze funkcjonować i rozwijać się w oparciu o strategię i plany obejmujące co najmniej kilkuletnią, a najlepiej kilkunastoletnią perspektywę czasową. Istnieje obawa, granicząca z pewnością, że zbudowanie nowego systemu ewaluacji działalności naukowej jednostek zajmie wiele czasu, a jego doskonalenie nie będzie krótsze niż w przypadku systemu ewaluacji prowadzonej przez KEJN;

- c) finansowe – podobnie jak we wcześniej opisanych przypadkach także w tutaj dyskutowanej ocenie propozycji zmiany systemu ewaluacji działalności naukowej jednostek, trudno pominąć olbrzymie koszty tego przedsięwzięcia, w tym koszty finansowe.

9. Ocena skutków przeniesienia finansowania potencjału naukowo-badawczego (tzw. dotacji bazowej) z podstawowych jednostek organizacyjnych (wydziałów) na poziom uczelni

KBO PAN negatywnie ocenia zaproponowaną w projekcie Ustawy 2.0 zasadę finansowania nauki, zgodnie z którą środki na utrzymanie potencjału naukowo-badawczego (m.in. tzw. dotacja bazowa) będą kierowane na uczelnie, a nie jak dotychczas na podstawowe jednostki organizacyjne (wydziały). Opinia ta ma bezpośredni związek z negatywną oceną zmian zasad ewaluacji działalności naukowej oraz z pewnymi procesami zachodzącymi w ostatnich latach w wielu uczelniach w Polsce, których celem była decentralizacja zarządzania finansami oraz zwiększenie odpowiedzialności podstawowych jednostek organizacyjnych (wydziałów) za gospodarkę finansową. Spośród licznych zastrzeżeń szczegółowych, dwa argumenty wydają się w tej sprawie szczególnie istotne:

- a) jedną z największych zalet obecnego systemu jest ścisła, instytucjonalna, zależność między wynikiem ewaluacji jednostki naukowej, a wysokością dotacji bazowej. Społeczność konkretnego wydziału ma pełną świadomość konsekwencji (pozytywnych lub negatywnych) wyniku okresowej oceny działalności naukowej w postaci wyższego lub niższego finansowania. Ten system naprawdę działa i to działa mobilizująco. Punktem odniesienia dla wydziału są inne jednostki porównywalnej rangi (np. wydziały czy instytuty badawcze). Jesteśmy przekonani, że jest to jeden z ważniejszych mechanizmów rozwoju nauki i absolutnie nie warto i nie należy go zmieniać. Raczej należałoby doskonalić ten prorozwojowy mechanizm, wiążący bezpośrednio wyniki badań naukowych z ich finansowaniem;
- b) dotacja bazowa, a nawet szerzej dotacja statutowa od wielu lat była kierowana bezpośrednio do PJO (wydziałów) i nakładała na nie odpowiedzialność za ich racjonalne wykorzystanie. Dla wielu uczelni stała się zaczątkiem procesu decentralizacji zarządzania finansami uczelni, który to proces wymagał wielu lat pracy koncepcyjnej i organizacyjnej. Zmiana

mechanizmu finansowania działalności statutowej podważa zasadność tych prac i ich efektów.

10. Ocena skutków wprowadzenia propozycji projektu Ustawy 2.0 dotyczącej usytuowania w strukturze uczelni „rady uczelni” i określenia jej roli

KBO PAN wyraża pozytywną opinię na temat funkcjonowania w uczelni organu doradczo-opiniującego, a nie nadzorczego, w którym byliby reprezentowani przedstawiciele tzw. społecznego otoczenia uczelni. Jednocześnie, zdecydowanie negatywnie ocenia usytuowanie i zadania przypisane w projekcie tzw. radzie uczelni.

KBO PAN zwraca w szczególności uwagę na zapisy odnoszące się do relacji rady uczelni w stosunku do rektora i senatu:

- a) pozytywnie ocenia zadania dotyczące opiniowania projektu statutu i opiniowania planu rzeczowo-finansowego oraz opiniowania sprawozdania z jego wykonania;
- b) krytycznie ocenia przypisanie radzie uczelni zadania dotyczącego uchwalenia strategii uczelni i proponuje powierzyć jej zadanie opiniowania tego dokumentu;
- c) krytycznie ocenia zadanie dotyczące sprawowania nadzoru nad gospodarką finansową uczelni oraz zarządzaniem i proponuje powierzyć jej zadanie dotyczące przedstawiania okresowej opinii w powyższych sprawach;
- d) krytycznie ocenia powierzenie radzie uczelni zadania dotyczącego wskazywania kandydatów na rektora.

C. Podsumowanie i wnioski końcowe

1. Stanowisko Komitetu Biologii Organizmalnej PAN, podyktowane troską o rozwój nauki i szkolnictwa wyższego w Polsce, odnosi się jedynie do niektórych, ale fundamentalnych rozwiązań zaproponowanych w projekcie Ustawy 2.0. Przedstawiono w nim przede wszystkim ocenę negatywnych konsekwencji usunięcia podstawowych jednostek organizacyjnych z ustroju nauki i szkolnictwa wyższego w Polsce, wydziałów uczelni wyposażonych w jednolite w całym systemie uprawnienia ustawowe.
2. W ocenie szczegółowej wskazano na negatywne skutki pozbawienia wydziałów uczelni uprawnień do nadawania stopni naukowych, prowadzenia kierunków studiów, a także skutki przeniesienia na poziom uczelni oceny działalności naukowej i dotacji na utrzymanie potencjału naukowo-badawczego. Nie poruszono również negatywnych efektów pozbawienia wydziałów uprawnień do prowadzenia studiów doktoranckich, a także skutków przeniesienia na poziom uczelni oceny jakości kształcenia. Skutki obu tych rozwiązań dorównują swoją wagą efektom szerzej omówionym i mają charakter systemowy, organizacyjny i merytoryczny. Z pewnością zasługują na odrębną ocenę szczegółową.
3. Pokrótce, ale zdecydowanie negatywnie, odniesiono się do zaproponowanej w projekcie Ustawy 2.0 roli rady uczelni.

Wnioski końcowe

Komitet Biologii Organizmalnej PAN postuluje:

1. Przywrócenie podstawowym jednostkom organizacyjnym uczelni, w szczególności wydziałom, ich miejsca w strukturze organizacyjnej uczelni wraz z dotychczasowymi uprawnieniami i zadaniami.
2. Zdefiniowania Rady uczelni jako organu opiniująco-doradczego, a nie nadzorczego w stosunku do rektora uczelni, w tym także prawa do opiniowania, a nie wskazywania kandydatów na rektora.

Przewodniczący
Komitetu Biologii Organizmalnej Polskiej Akademii Nauk

Prof. dr hab. Bogdan Jackowiak

Poznań – Warszawa, dnia 20. grudnia 2017 r.